

POLSKA
RZECZPOSPOLITA
LUDOWA

URZĄD
PATENTOWY
PRL

Egz. SŁUŻBOWY
OPIS PATENTOWY **66 227**

Patent dodatkowy
do patentu

Zgłoszono: 02.VII.1970 (P 141 795)

Pierwszeństwo:

Opublikowano: 30.X.1972

Kl. 42k,50

MKP G01n 3/56

CZYTELNIA

UKD
Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej

Współtwórcy wynalazku: Mirosława Stasiak, Barbara Zielińska

Właściciel patentu: Instytut Włókiennictwa, Łódź (Polska)

**Sposób badania trwałości zamocowań pęczków włókien
w tkaninach z niską okrywą włókienną**

1

Przedmiotem wynalazku jest sposób badania trwałości zamocowań pęczków włókien w tkaninach z niską okrywą włókienną.

Podstawowym wskaźnikiem użytkowym charakteryzującym jakość wytwarzanych tkanin z okrywą włókienną jest trwałość zamocowania pęczków włókien tworzących okrywę w tych tkaninach. Dotychczas nie ma opracowanego laboratoryjnego sposobu badania trwałości zamocowań pęczków włókien dla tkanin z niską okrywą włókienną, jak na przykład welwet, płusz itp.

Znane metody badania wytrzymałości na ścieranie artykułów z okrywą włosową, polegające na poddawaniu próbki ścieraniu, nie nadają się do badań wytrzymałości zamocowań pęczków włókien, ponieważ w tych metodach występuje równoczesne ścieranie, zginanie, skręcanie i wyciąganie włókien. W metodzie tej nie ma możliwości wyodrębnienia i określenia wyłącznie trwałości zamocowania okrywy włosowej.

Określenie wyłącznie trwałości zamocowania pęczków włókien jest bardzo ważne przy ocenie jakości wyrobów z okrywą włókienną, gdyż właściwość ta nie koreluje z odpornością na ścieranie.

Prowadzone były próby stosowania do tkanin z niską okrywą, sposobu badania opracowanego dla tkanin z wysoką okrywą, który polega na wyodrębnieniu rządka kosmyków włókien i wyciągnięciu go za pomocą znanych powszechnie zrywarek. Wielkość siły, przy której następuje wyciągnięcie

2

kosmyków, jest miarą zamocowania ich w tkaninie. Jednak sposób ten nie jest chętnie stosowany do badań z tkanin z niską okrywą, ponieważ bardzo trudne jest wyodrębnienie w nich rządka kosmyków włókien, w związku z czym najczęściej oceny jakości tych tkanin dokonuje się organoleptycznie przez wyciąganie pęczków ręcznie.

Celem wynalazku jest opracowanie sposobu badania wyłącznie zamocowania pęczków włókien w tkaninach z niską okrywą, dającego dokładne i powtarzalne wyniki badań. Cel ten został osiągnięty przez opracowanie sposobu badania zamocowań pęczków dla tego rodzaju tkanin, polegającego na wyciąganiu pęczków włókien z tkaniny przez przesuwanie po niej, ruchem prostoliniowym, elementu o dużej czepliwości pod obciążeniem.

Sposób dokonywania badań według wynalazku jest następujący: przeznaczoną do badania próbkę tkaniny umieszcza się na płycie okrywą włókienną na zewnątrz, a następnie przesuwa się po niej ruchem prostoliniowym element o dużej czepliwości, na przykład gumowy pod obciążeniem. W wyniku działania tego elementu następuje wyciąganie pęczków włókien z próbki. Po założonej liczbie cykli ruchu elementu przesuwanego określa się masę wyciągniętych włókien, która w odniesieniu do masy powierzchni badanej próbki jest miarą trwałości zamocowania okrywy w tkaninie. Wielkość obciążenia elementu przesuwanego wynosi od 300

do 600 gramów na cm^2 próbki, a liczba cykli jego ruchu od 5 do 500. Dobór tych parametrów jest sprawą umowną, i tak na przykład dla tkanin odzieżowych przyjęto stosować obciążenie 450 G/cm^2 i 50 cykli ruchu.

Zastrzeżenie patentowe

Sposób badania trwałości zamocowania pęczków włókien w tkaninach z niską okrywą włókienną,

znamienny tym, że próbkę tkaniny poddaje się przesuwaniu po jej okrywie, ruchem prostoliniowym od 5 do 500 razy, elementem z materiału o dużej czepliwości, pod obciążeniem od 300 do 5 600 gramów na cm^2 próbki i określa się masę wyciągniętych w ten sposób włókien, będącą miarą trwałości zamocowania okrywy.